

пошрѣклѣли. . . На хоризонта се появиа и други пушѣци и полето заприлича на вулканическо землище, дето подземниятъ огънь издиша изъ нѣкакви си отверстия. . .

Поспрѣхме на чирпалийския ханъ.

Крѣчмата и вратитѣ на двора бѣха заключени. Никакъвъ шумъ къмъ селото. Една селянка до кладенеца плачеше и викаше уплашено. Като видѣ Османа, който караше конетѣ къмъ кладенеца да ги напои, тя се спусна при него и захвана плачешкомъ да го пита на български:

— Аго, какво ще стане съ насъ? Кажи ми, какво да правя?

— Не плачи, не плачи, невѣсто, нѣма нищо, — отговори ѝ Османъ по български.

Като ме съгледа въ колата, селянката приближи до мене все плачешкомъ.

— Чичо! Ти по-знаешъ. . . Кажи ми, наистина ли има сѣчь? Тая нощъ всичкитѣ избѣгаха изъ село. . . Селото е запусѣло, нѣма живъ човѣкъ. . . Всички бѣгаха и само азъ съмъ остала, и незная, какво да правя. О, Божичко! О, майчице! — викаше тя, като си отриваше сълзитѣ съ краищата на забратката си. — Чичо, наистина ли има сѣчь? Ами кажи ми, какво да правя? . . .

Въ утешение ней, азъ не можахъ, освенъ да повтора думитѣ на турчина, думи студени и безчовѣчно лъжливи. Какъ! Селата горятъ, свѣтътъ бѣга, а тя да бжде спокойна, и да не плаче! Какво щѣше да стане подиръ малко тая бедна българка?

— А 'кжде отидоха вашитѣ селяни? — попитахъ азъ.

— Бѣгаха, бѣгаха! Всички се магнаха и мене